

Klára Mandausová

MY
DOKONALÉ

Mladá fronta

MLADA FRONTA

Klára Mandausová
My dokonalé

Klára Mandausová

MY
DOKONALÉ

Mladá fronta

Copyright © Klára Mandausová, 2016

ISBN 978-80-204-4017-4

Poděkování mé milované rodině,
díky které se umím smát, a Jitušce Ježkové,
mistryni světa ve smíchu.

ŽENY

Je nás málo dokonalých, říká moje teta a já tuhle větu miluju. Mluví sprostě, kouří jako spojené koksovny a je učitelka. Když byly její děti malé, psala mé mamince, své sestřenici, dopisy s větami typu „už jsou zase nemocný, počítám, že brzo umřou“. Neváhá si oblíct dlouhý květovaný svetr, který vyfotili do časopisu naposledy před pětadvaceti lety, pije vermut, osobní váhu odevzdala sběrnému dvoru a vůbec je s ní velká sranda. Po večeru v její společnosti mám nosoretní rýhy a vrásky okolo očí o pár milimetrů hlubší.

Svět je plný dokonalých žen. Mají souměrné tváře a postavy s hladkou kůží, pod kterou se vlní svaly. O tuku vědí jen z etiket smetanových jogurtů. Vrstvy jejich oblečení dokonale padnou k sobě navzájem i k jejich tělu. Umí anglicky, francouzsky, italsky, německy, latinsky a brunejsky. Učí se čínsky. Dokážou meditovat i ve frontě na hlavním nádraží a vypadají u toho líp než klon Julie Roberts. Když si usmyslí, že tenhle muž bude jejich, tak také bude. Bezbranně mu padnou do náruče, zavlaží řasami a hlubokým hlasem mu oznámí, že jsou

beznadějně zadané a že mu nikdy nezavolají. Za měsíc ho vlečou k oltáři v šatech Donny Karan. A on nevěřícně vrní blahem, protože si pořád myslí, že než tohle, to by bylo pravděpodobnější, že nasedne do kosmické lodi Enterprise.

Dům (dokonalé ženy se stěhují jen do domu, loftu, nanejhmůr mezonetového bytu) jim designér opatří tapetami, které připomínají vstup do veřejných lázní. Jsou strašně cool. Celé jejich obydlí je strašně cool. Tak trochu vypadá jako cool továrna vystřelená na Venuši.

Když počnou děti, mluví s nimi přes břicho, čtou jim Swannovu lásku a pouští Bacha. Porodí je alternativně doma, případně v Thajsku, zavěsí do šátku nebo položí do kočárku, který navrhl známý známého návrháře, který navrhoval cool venuší byt. Mezitím je přihlásí do kurzu plavání, potápění a tvůrčího psaní pro mimina.

Samy hrají golf, tančí zumbu, batikují šátky, kreslí kruhy a čáry po velkých plátnech, účastní se kreativních workshopů, studují reiki a píšou kuchařky nebo divadelní hry. Když uslyší domorodé bubny, vymyslí choreografii.

Večer mluví se stále ještě vrnícím partnerem o díle Jeana-Paula Sartra a chromozomech křováků.

K sobotnímu obědu chystají sushi, k večeři hážou do vařící vody živého humra.

Jsou ředitelkami, hudebnicemi, majitelkami hotelových sítí a návrhářkami listinných akcí. Jsou dokonalými ženami.

Bojím se jich. Lépe řečeno, mám z nich mindráky jako stodola.

Všechn můj nábytek je ze švédského obchodáku a vybírala jsem ho sama. Křeslo neladí s gaučem a místo tapet mám na zdi skvrnu od malinové šťávy, kterou neumí překrýt ani červená barva.

Jednou jedinkrát jsem byla s dcerou na cvičení rodičů s dětmi. Půl hodiny jsem ji hledala, byla schovaná za lavičkou, při opičí dráze chodila v protisměru a já při roznožce porazila kozu.

Když stojím před mužem, kterého miluju, řehtám se jako kuň v pubertě, rudnu, recykluju historky z mládí, přehrávám scény z filmů pro pamětníky a musím se držet, abych na rovinu nevybalila: „Nechtěl bys mě za ženu? Já bych teda fakt moc chtěla...“

Ve fitcentru se bojím. Z běhacího pásu jsem upadla i při prosté chůzi. Od té doby běhám jen po louce, lese a sídlišti, plavu u nás v rybníku, bruslím tamtéž, okolo jezdím na kole a lyžuju. Což dělá každý, až na dokonalé ženy. Jo, a upřímně zbožňuju, když padám na běžkách. Dlouho jsem se tolik nenasmála, jako když jsem na Silvestra šestkrát upadla, ještě než jsem si zapnula vázání.

V sobotu vařím guláš a večer hážu do vařicí vody tvarohové knedlíky.

Z lásky k Fortunatě a Jacintě a Curro Jimenezovi (ne, tyhle televizní seriály opravdu nenapsal Sartre) jsem se přihlásila na flamenco. Připadám si tu jako králík, kterému vzali kotec. Ještě že učitelka tance slíbila, že nám příště zaváže oči, abychom si prožily hudbu. Kašlu na prožitky, snižovat takhle hanebně sebevědomí dospělým ženám v tělocvičně plné zrcadel by mělo být trestné.

Anglicky mluvím jen po půl litru sauvignonu, ruský po panáku vodky a díky bývalým slovenským pondělkům vím, co je řava i íverka.

Přes to všechno bych taky chtěla být dokonalá. Jako moje teta.

CHLAP

Ženy si rády stěžují: „Kdybych já tak byla chlap...“ Nechápu. Je mnoho důvodů, proč je dobré být ženou. Co, dobré – nejlepší! S muži bych neměnila ani za noc s Colinem Firthem.

Být mužem je kříž už v batolecím věku. Poslechněte si pár matek, kterým ještě neزالilo mléko všechny mozkové závitky, jak mluví o rozdílech mezi mrňaty opačného pohlaví. „A dyť je to kluk. Tak co chceš, že ještě v roce a půl nechodí. Jo a barvy? Tak červenou pozná nejdřív v šesti letech. Běžovou, lososovou, lila a vínovou nedokáže rozoznat nikdy.“ My už ve dvou dokážeme ukázat na šatky, které přesně padnou k našemu barevnému typu.

Hm.

A v pubertě? Peklo. Ten strašlivý hlas. Něco mezi kokrháním a hudláním hrdličky. Kdežto nám rostou prsa a je to jedním slovem nádhera.

Namlouvání je peklo přímo Alighieriho.

Pamatujete, jak vás vyloučili ze školní sportovní akademie, protože jste neuměla metnout hvězdu? Tak tohle odmítnutí je proti těm, kterým musí projít mutující

nešťastníci, jako pohlazení kočičí tlapky na dobrou noc.

„Neš... neš... ehm, nešla bbb bb byyys do kikikikina?“

„CO?!“

„Do kikikikikinananana.“

„NEŠLA! Vodprejskni.“

Ne že bychom vždycky dostaly, koho jsme chtěly. Jenže to jaksi není vidět. Když sedíte jako primadona v koutě, nikdo neví, jestli tam dřepíte o vlastní vůli, protože punkově pohrdáte celým světem, nebo jste poněkud nechtěná. Co je komu do toho, že?

Škola, darmo mluvit. Ruku na srdce, kolikrát jste před zkouškou u „pana profesora“ žehlila šaty s výstřihem až na kolena a malovala si obličej jako Šajen před bitvou u Little Big Hornu? A co mohli udělat kluci? Biflovat. A doufat, že pan profesor bude nad jejich indexem myšlenkami ještě v onom výstřihu.

Svatba. Další kapitola. Zatímco žena se těší a kamarádky závidí, muž dostane poprvé v životě migrénu a přátelé ho litují, případně se poťouchle posmívají.

Sex. Je třeba se vůbec rozepisovat? Když to nejde, tak to nejde a je to setsakra vidět. Kdežto my dokážeme zahrát vašeň bořící sídliště a klidně u toho sestavit v duchu jídelníček na celý týden.

Manželství? Nepřetržitá řada ústrků a ponížení. Žena zahrnídčí jako kvočna a má velké předpoklady být zbytek života spokojená. Věnce na dveře věší, květináče nakupuje, svícny zapaluje, ložnici (obývací, dětský pokoj atd.) zdobí, v koupelně dlaždičky vytrhává a mění za hezčí (lépe řečeno, sama je nevytrhává, to dá rozum, že si zjedná muže). A muž? Platí a nic nesmí. Obzvláště courat s kamarády po hospodách a obhlížet cizí ženy. Trik „jdu přeci na fotbal“ bývá záhy prokouknut. Zoufalec se tak nedostane z domu ani pod záminkou, že chce

udělat něco pro své zdraví. „Tak zryj zahradu a přesuň skříň z chodby do komory.“ Mimochodem být mužem, naštvu se dvojnásob. Ženy se jim totiž sáčkují i do jejich nejoblíbenější činnosti, sportu. Hrají fotbal, hokej a nad hlavu vyhazují činky. Představte si, že by se vám partner přehraboval ve šminkách a spotřebovával stíny, tužky, rtěnky. Brrr.

A úplná katastrofa jsou děti. Začíná to už porodem. Ať si kdo chce co chce říká, je to pěkný zážitek (když dá tělo milosrdně zapomenout na bolest). Co pěkný, nejkrásnější! Adrenalinové štěstí, kterého muž nedosáhne, ani kdyby došel bos na Mount Everest. Jenže je tu něco ještě daleko horšího. Nejistota. Příšerná, stravující a do nebe volající nejistota: Je to dítě fakt moje? Jistě, existují exempláře, u kterých nelze pochybovat. Otec přes kopírák. Jenže červík může hlodat i v tomhle případě. A není to dítě mého otce? Tedy děda? Zatímco my přesně víme, co jsme porodily, otec může jen doufat.

Přeci jen ale existuje jedna věc, ve které mají navrch a kterou jim strašně závidím. Žijí s dokonalými bytostmi.

MATKA

Já vím, poslouchat cizí lidi se nemá, jenže tohle nešlo jinak. Když si začnou povídat dva pánové o dětech, uši se samy natahují, jako by chtěly patřit elfce. Opravdu mluví o nich? A vydrží jim to až na konečnou?

„Je pěkně tlustej. Říkám mu malý Buddha,“ svěřil se třicátník, který seděl vedle mě ve vlaku, druhému třicátníkovi naproti. Byla jsem zvědavá, koho že to ti dva, mimochodem žádní trenéři z posilovny, pomlouvají. „Hele, koupil jsem mu triko s namalovanejma prsama a nápisem Moc piju, hahaha.“ Moje zvědavost se vytočila do výšky Petřínské rozhledny. „Neleze, nepřevrací se, proto je takovej bachor.“

„Nedělej z toho vědu, ten náš byl taky divnej, pořád jen ležel a tak divně pískal. Ale, neboj, to přejde, je ještě malej, ne? Půl roku, ne? Fakt buď zatím v klidu. Pak je s nima docela sranda.“

Ten druhý řekl jen „hm“ a plynule přešel na téma zasíťování pozemku a stavební povolení. „Jak jednou kopneš do země, už to začne, cihly, malta, vápno... Ale neboj, taky to není žádná věda. To zvládneš, uvidíš,“ pokyvoval

hlavou ten druhý, tvář mu zářila jako modelce v ateliéru, daleko víc, než když probírali míry a dovednosti dětí.

Usmívala jsem se. Uf, je to paráda, když alespoň polovina dospělě části rodiny zůstává normální. Že alespoň někdo ze dvou nastávajících rodičů ihned po spojení spermie s vajíčkem netřeští oči a nevyškrtně ze slovníku jednotné číslo. Že nezačne šišlat, říkat my papáme, spinkáme, kakáme, kojíme (vždycky když řekne někdo „kojíme“, představuju si muže ve speciální podprsence s jednou částí odklopenou, připravenou k akci; přiznám se, že tahle vize nedělá dobře mému sexuálnímu životu, musím se jí vždycky hodně rychle zbavit). Zkrátka, že nezblbne.

Protože, ruku na srdce, milé matky, nám se to občas stává.

Už bylo popsáno hodně papíru o podivné řeči, kterou začínáme mluvit ihned po oplodnění a někdy dokonce ještě před ním! Onehdy jsem (pracovně!) brouzdala mateřskými servery a v diskusi narazila na roztodivné novotvary. Do slovníku, ve kterém soustřeďuju důkazy lidského zblbnutí, tak přibyl k těhulce (těhotné ženě) a snažilce (té, co těhotná být chce, ale nějak to nejde) taky ovulka (ovulace).

Před časem jsem zatleskala, a to nejen obrazně, dětskému lékaři, který v jedné z internetových poraden poslal jednu z ženštin zblblých mlékem tam, kam patří. Do háje. Napsala mu dotaz, ze kterého by se dalo odtušit, že stůně celá rodina. Něco jako: „Máme teplotu, nedaří se nám ji srazit, vyskákaly nám pupínky, nemůžeme mít neštovice?“ Pediatr odpověděl: „Milá paní, vy máte taky teplotu a pupínky? Jestli ne, používejte, laskavě jednotné číslo. Nejspíš bude mít problémy pouze vaše dítě. Přesněji problémy s vyrážkou a nemocí. Vy máte potíže taky, ale úplně jiného druhu.“ A ještě pro výstrahu

všem dodal: „Dámy, pokud mi sem budete neustále psát v množném čísle, přestanu odpovídat. Tečka.“ Jásala jsem, hurá, konečně se našel někdo, kdo trochu zakymácel podstavcem, na kterém se štosují osoby, které by měly být povinně označené cedulí: Pozor, urputná rodička (od slova rodiče).

Kde se to v ženách bere? Přecvaknutí do módu „já jsem matka, kdo je víc“? Táta je taky rodič, ale žádné přepínání režimů se obvykle nekoná. Muži zůstávají mile flegmatictí a pragmatičtí jako chlapíci z vlaku nebo moji známí tři otcové, kterým bylo svěřeno na týden do kempu šest dětí. Přes den děti řvaly smíchy při bojovkách a zvečera radostí, že můžou ve stanu mastit karty. „Tak lehnout a spát a ani muk, nebo dostanete na pr...“ zaveleli tátové a odešli k místnímu kiosku. Když šel jeden vylosovaný po klobáse a dvou pivech na kontrolu a vlezl do stanu k těm svým se slovy: „Jak to, že ještě nespíte, ještěřice,“ dostal vynadáno. „Takže tys měl, táto, klobásu, jo? Nezapírej, táhne z tebe! A my neměli celej den ani sousto!“

A to ještě dopadly dobře. Syn jiného kamaráda dostal pořádný pohlavek ve chvíli, kdy si tiše stěžoval nad rajskou omáčkou, že pálí. „Tak si ji vyfoukej, ničemo,“ plesk. Jenže ona pálila kvůli chilli paprice, kterou do ní otec nasypal místo obyčejné sladké...

Proč tátové zůstávají sví a matkám občas padá mozek do plín, nechci dlouze zkoumat. Napadlo mě ale řešení, jak se tomu vyhnout. Ten třicátník z vlaku měl totiž svatou pravdu. Z ničeho se nemá dělat věda. Natož z mateřství.

SMRŠT

Pamatuju si lečjaké blbosti, nikoli to, kam jsem dala sluneční brýle a klíče od auta. Oboje jsem onehdy našla v lednici. Jedny v přihrádce na vejce, druhé vedle vepřové kýty. Neptejte se mě proč. Paměť je potvora záludná, hraje s námi pexeso. A občas se jí povede přesouvat obrázky tak, že nepostřehneme, na jaké místo ze svého původního tajemně zmizly. A jiné zase nechá ležet celou hru, doslova je přilepí ke stolu. Ne a ne se jich zbavit, i kdybychom je třeba rádi přenechali soupeři.

Pamatuju si, jak jsem si ve třech letech odřela ruku na suchém záchodě. Mohla bych přesně nakreslit, kdybych to uměla, bílou zeď s hrbolky, o kterou mé prsty brzdily, když se mě maminka snažila posadit na otvor vyřiznutý do dřeva. Néé! Řvala jsem jako tanečnice z Lúcnice. Měla jsem totiž za to, že v páchnoucí díře pode mnou žije kříženec mamuta a lochnesky a číhá, pardon, na blížící se zadeček, aby ho mohl stáhnout do hlubin jako vodník z Erbenovy kytice. Mimochodem tu si taky pamatuju moc dobře. V bezesných nocích mi naskakují verše „hlava bez tělíčka a tělíčko bez hlavy“. A to nás

prosím nutili číst na základce! Žádný mutant mě samozřejmě na horském WC neuložil, přesto mám od té doby k tomuto typu toalety nezdravý respekt. A taky to tak nějak nemůžu zapomenout své mamince (co jsme si, to jsme si, mami, jasně).

Anebo tohle. Bylo mi osm devět a byla jsem premiantka třídy a miláček paní učitelky. Tehdy ještě soudružky, pochopitelně. Na škole v přírodě navlečená pro potřeby karnevalu do masky havajské tanečnice (na těle tělocvičný dres, na bocích cáry z krepáku a kolem krku papírovou výzdobu, co nám zbyla doma z Prvního máje) jsem zoufale nechtěla tančit se spolužákem Milanem, snad proto, že mu má maminka říkala Milánek a tvrdila, že to by byl chlapeček pro mě! Svatá prostoto, mami, bylo mi devět! Vlastně jsem nechtěla tancovat ani s Karlíčkem, Rostou, Radimem a jak se všichni spolužáci jmenovali. Asi jsem nějak podvědomě tušila, že oni taky nechtějí tancovat s maskou prvomájové přišery, a bála jsem se odmítnutí. Když jsem se popáté zeptala (soudružky) učitelky, jestli je opravdu nutné, abych se na parketu vlínila s chlapci, vyštěkla na mě: „Dej mi pokoj, Klárino.“ Odskočila jsem od ní jako kousnutá zmijí. Tahle věta mě v noci občas budí. A někdy si ji říkám, když sama sebe otravuju a dávám si pitomé otázky, na které znám odpověď nebo na ně odpověď neexistuje (Bude mě mít navždycky rád? apod.).

Taky nemůžu zapomenout na jeden finanční šok. Celé prázdniny jsem dřela, abych si mohla koupit lyže. Šla jsem si pro ně do pražského Pragoimpa, to byl takový obchod, kde se stály kilometrové fronty na sluneční brýle, které dnes přidávají zdarma k nákupu bavlněného trička. Vystála jsem frontu ještě o něco delší a odešla bez koruny, zato se sjezdovkami zahraniční výroby. Pyšná jako pávice, které manžel půjčil pera. Přijela jsem domů

a běžela za kamarádem, se kterým jsem tehdy jezdila na hory. „Ty huso hloupá (no, nebyl zas tak dobrý kamarád), ty sis koupila lyže na balet. Vždyť nemají žlábek.“ Ano, všechny tehdejší sjezdovky měly na skluznici žlábek s výjimkou lyží, které se používaly k akrobatickému lyžování. A já žádná akrobatka fakt nebyla. Brečela jsem, styděla se, jaký jsem to pitomec, takhle vyhodit úspory. „Tak já začnu baletit,“ vzlykala jsem, „nebo je vrátím.“ Pitomec byl ten kamarád. Byly to sjezdovky, supermoderní, první bez žlábků.

Pamatuju si taky, jak mě na Šumavě postrčil na louce beran a já vykřikla auvajs. Jak jsem upadla v bílých manšestrákách do bláta a doma mi táta řekl: „Proboha, takový střevo aby pohledal.“ Jak mi má úžasná kamarádka kdysi řekla: „Musíš mi říkat Jitko? To je, jako když mě nemáš ráda.“ A protože ji mám moc ráda, od té doby jí říkám jen Jituško. Taky si pamatuju, jak mi na dálnici upadlo kolo a vykřikla jsem si pro sebe: „Proč to tak drncá, do háje?“

Jsou věci, které bych si pamatovat nechtěla, přesto je v hlavě mám.

A jsou takové, které tam chci mít, co budu živá. To, jak se na mě dívala dcera, když ji vytáhli z mého břicha. Mluvily jsme spolu beze slov o tom, o čem budu do smrti mlčet... Taky větu „Máš nad hlavou hvězdu“ si chci pamatovat. A protože prý nezapomínáme nic, co s námi zatřese jako smršť s jedlí, věřím, že kdyby všechno zmizelo, tyhle dvě chvíle zůstanou.

SRAZ

Školní srazy jsem nesnášela. Připadalo mi vždycky trochu divné, jak každý vytahuje fotky pocintaných dětí a spařených těl před stanem u Burgasu. Lidi, se kterými jsem se na lyžařském výcviku prosmála k ránu, najednou mluví jako moje prateta! Až přišel sraz S a s ním poznání, že bude takový, jaký si ho sama udělám.

Od jisté doby nedám na školní srazy dopustit. Proč? Pěkně podle abecedy.

Za á: Když si v první minutě naleju na klín a lýtko červené víno, mám stejný pocit, jako když jsem si v šesté třídě kydla před focením na bílé triko marmeládu z koblíhy. Je mi to úplně jedno.

Za bé: Když si pak na skvrny podoby a velikosti obou Amerik cákám sodovku a ony mizí, získám pověst vynálezce. Génia. Několik lidí mě požádá o vizitku.

Za cé: Nevadí mi, že červené víno, které jsem si chrstla na kalhoty, chutná jako mošt smíchaný s okenou a nejspíš vůbec není červené, když fleky od něj požraly obyčejný bubliny. Nechci se tu přeci spráskat jak carský důstojník.

Za dé: Nemusím si chodit kontrolovat každých osm minut na záchod rtěnku. Křísit lavicové lásky je jako chtít budít Boženu Němcovou.

Za é: Zjišťuju ale, že Brunovi, co seděl za mnou, jsem se líbila já a ne Libuška, jak jsem si vždycky myslela.

Za ef: Zjišťuju taky, že většina spolužáček, včetně Libušky, je rozvedených, má deprese, mladšího nebo staršího milence a děti, co provedly něco hrozného. To chce dvě deci.

Za gé: Dojde mi, že třídni vůbec není megera a povím jí to.

Za há: Dám si ještě dvě deci a plácnu matikářku po zádech, že vypadá jako zpěvačka z Abby.

Za chá: Učitelky mi řeknou: „Hele, pojd', budeme si tykat.“

Za í: Zjistím, že i učitelky mají deprese, milence a doma strašné spratky.

Za jé: Dám si na to s nimi dvě deci.

Za ká: Vypadne ze mě, že chemikář, co na srazu chybí, byl vůl.

Za el: Dozvíím se, že až takový vůl nebyl, a rozesměje mě to, netuším proč, k slzám. Sakra, kde jsou s tím červeným...

Za em: Sedím na baru a pořád se směju, Tereza líčí, jak sousedka, co provozuje střelnici, má mí chlapy ňadry číslo šest.

Za en: Spadnu z barový stoličky, protože se směju tomu, že ani jedna nemáme šestky – co šestky, ani trojky. Ale tu dvojku bych si, hrome, dala.

Za ó: Hladím po hlavě Terezu, když se rozbřečí z lítosti, že přeci jen nemá ty šestky, protože nabíječka vzduchovka je ukazuje i jejímu chlapovi.

Za pé: Odvádím Terezu na vzduch, tak nějak se vzájemně držíme... a slibuju, že jí domluvíím plastickou operaci. Netuším kde.

Za qé: Na vzduch přichází i Lucie, co je učitelka. Bouchne pěstí do dřevěného stolu a zařve: „Jsou to parchanti zasr...“ Těžko říct, koho tím myslí.

Za er: Vzduch pomohl, žádný carští důstojníci, haha.

Za es: Konečně dojde na fotky.

Za té: Na mobilu nacvakám obrázek dcery v pletené čepici. Nechávám kolovat.

Za ú: Asi se hodně líbí, prohlíží si ho i obsluha.

Za vé: Když se mi mobil vrátí, vidím, že kolovala fotka mého zadku.

Za wé: Snažím se okolí namluvit, že je to zadek mé kamarádky.

Za iks: Bruno na mě vyčítavě kouká.

Za ypsilon: Strašněstrašněstrašněse směju, jotakppřesssněkvůkvůkvůlitomuhlesemsemšššla.

Za zet: Za zet, hrome, za zet, nemůžu si vzpomenout. Jo, už to mám, za zet je zkrátka dobré zopakovat si někdy abecedu.

PLYŠÁCI

Vybrat si správné povolání bývá někdy těžší než přeskochit snožmo Mont Blanc. Obzvlášť když jste dítě, puberták a koneckonců i adolescent. Alespoň já to tak měla. A dneska už vím proč.

Dospělý má jasno. Práce nesmí být opruz a musí to sypat – v mezích možností. Někteří dospělí tyhle dvě priority prohazují.

Jenže když jsme malí? Ruku na srdce, zohledňovali jste výplatní pásku a pracovní prostředí s květinou, klimatizací a systémem bonusů? Já tedy ne. Mě zajímaly úplně jiné věci. Dokázala jsem se nadchnout pro profesi třeba kvůli zvuku zaklapnuté pokladny.

Nejdřív jsem chtěla být lékařka. Byla jsem jako předškolák pořád nemocná a v čekárnách a ordinacích trávila víc času než na pískovišti. Fascinovalo mě, jak sestra nabírá z ampule do stříkačky tekutinu. Vymámila jsem na dědovi, který pracoval v chemické továrně, skleněnou stříkačku s opravdovou jehlou, zabodla ji do umělohmotného uzávěru lahvičky od léků, kterou jsem předtím naplnila vodou, a natahovala a natahovala.

Tekutinu jsem vpouštěla do dvou plyšových medvědů, zajíce a psa. Polovina z nich shnila. Taky se mi líbilo, jak paní doktorka zapisuje do zdravotní karty zastrčené v obálce. Jak se doma objevila nějaká podobná, vsunula jsem do ní papíry a čmárala na ně: „Pes Kikouš, ročník 1971, angína, V-penicilin po čtyřech hodinách, teplota 41,2. Příští kontrola za čtrnáct dní.“ Stejně jsem si vyplnila vlastní očkovací průkaz. Skutečná lékařka řekla mé mamince, že je nezodpovědná, a zvedla přitom obočí až nad hlavu. Asi viděla konkurenci. Opravdu mi nešlo o to, léčit a vyléčit, nýbrž plnit injekce a vyplňovat papíry. Lékařkou jsem se nestala.

Pak jsem se rozhodla učit. Líbilo se mi, jak učitelka dosedá za svůj stůl, otevírá třídní knihu a ptá se, kdo chybí. Dosedala jsem před svoje nahnilé plyšáky, otevírala desky z umělé hmoty a zapisovala nepřítomné (házelka jsem je předtím pod gauč). Milovala jsem čmárat křídou po tabuli. Ouha, žádnou tabuli jsme doma neměli. Pokreslila jsem proto sousedovi vrata od garáže. Můj jinak klidný, mírný a hodný dědeček mi vynadal jak psovi. Dodnes slyším: „Co z tebe bude?! Nevážíš si cizího majetku, zraješ pro kriminál. To se dělá, psát panu Sedláčkovi na garáž dvě a dvě jsou čtyři!“ Učitelka ze mě taky není. Možná proto, že vychovávat děti může jen ten, kdo nikdy nezrál pro kriminál.

Taky jsem moc chtěla být prodavačka. Nejdřív v řeznictví. Nádhera. Bavilo mě stát dlouhé minuty i desítky minut (ano, tak dlouhé byly za socialismu fronty na buček, srdce a poličan) u pultu a pozorovat, jak prostorově velká paní v bílém plášti krájí, hází na váhu a balí. A to házení na váhu se mi líbilo ze všeho nejvíc. Jak se ručička vychýlila a: „Tak to máme o patnáct deka víc, nevádí?“ Ach...

A co teprve prodavačky v textilu. Braly z poliček trička, noční košile, svetry a spol. složené v igelitových

pytlíkách. Dokázaly je vyndat a rozložit rychleji než eskamotér ve varieté růži z klobouku a hodit je s lehce znuděným výrazem na pult. Ten lehce znuděný výraz a pohled zabodnutý někam daleko za nás zákazníky mě možná bavil ještě víc než rituál rozkládání a skládání.

Ani prodavačkou jsem se nestala. Zmizely police, pytlíky a vlastně i ty prodavačky. Být dotěrnou dozorkyní, která se potuluje mezi štanglemi s navěšeným oblečením a loudí „Nepotřebujete pomoct?“, se mi fakt nechce. Jen jsem si onehdy všimla lehce znuděného výrazu a pohledu upřeného kamsi za mě, u pokladní v supermarketu. Aby skutečnost, že mě úplně přehlíží, že ji vůbec nezajímá, cože jsem si to naházela do košíku a hodlám zaplatit, ještě podtrhla, zakřičela: „Marcelooo, a přijedeee dneska kamiooon?“ A přitom rytmicky pípa-la mé tatranky, broskve, plátkový sýr a nakládané okurky. Takže tady prostor ještě je.

Hodně jsem chtěla být i účetní. Nebo prostě vyplňovačka tabulek (trochu se to projevilo už v případě lékařky). Vyplňovala jsem, co šlo.

Byla jsem okouzlena i krmiči v zoologické zahradě s plastovými lavory, plavčíky a jejich píšťalkami, kadeřnicemi, které si strkaly mezi zuby pinety, chemiky, co třepali zkumavkami. A u všech mi bylo jedno, co je vlastně smyslem jejich práce.

Stala jsem se novinářkou. Bylo to jediné povolání, které mě do dvaadvaceti let vůbec ničím nezaujalo. Už od začátku jsem ale věděla, proč ho dělám.

Protože mě baví.